

Славейчето

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени
Одобрень и препоръчанъ отъ М-вото на Народната Просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година
Редакторъ: Георги Кръзовъ

ГОДИНА ЧЕТВЪРТА
БРОЙ 2
ОКТОМВРИЙ 1939

Всичко — пари, писма, материали—да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29—София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06

ГОЩАВКА

Мецана, Лисана и вълкътъ рекли комшийски да се веселятъ. Седнали. Уловили се на приказки. Ала може ли нѣкой да каже нѣщо отъ Лисана! Рече ли вълкътъ да каже дума, Лисана ще го наддума. Обади ли се Мецана, ще я изпревари Лисана... Кусали, сърбали, изяли гощавката.

— Нѣма да ни откаже Мецана и лѣжичка медецъ, — рекълъ вълкътъ.

Не чакала Мецана втора покана. Взела гърнето отъ огнището, лѣжичката отъ тиганя, влѣзла въ мазето да напълни съ медецъ гърнето. Отворила тенекията, а тя... празна. Ревнала Мецана, сбрала се малката. Питали я, разпитвали я, а тя дума не могла да каже.

Погледнало псето въ гърнето, разбрало какво тежи на Мецаниното сърдце, и рекло:

— Бабо Мецано, твоятъ медецъ е въ мазето на този крадецъ, — и посочило Лисана.

— Гъкъ, мъкъ, гъкъ, мъкъ, — рекла да се оправдае Лисана, ала се издала.

Като се видѣла на тѣсно Лисана, рекла да избѣга, ала псето я здраво уловило. Грабнала Мецана рѣжена отъ огнището, смазала отъ бой Лисана на бунището. Едва се отървала Лисана. Изкубналъ се вълкътъ, настигналъ я въ гората.

— Не съмъ се лѣгала, Вълчо, че Мецана е дива, но добре, че останахъ жива.

— Много си приказлива.

— За да се защитя, трѣбваше да зина, одумамъ.

— Сама да се издадешъ, не ти идвало на умъ.

— Запомни добре, Вълчо, не седамъ на веселба съ съседни лоши.

— И ти запомни добре, Лисано, че езикътъ кости нѣма, а кости троши.

Цвѣтанъ Михайловъ

ТРИ СЕСТРИ

Къмъ бѣлото море вървятъ сестрици: тѣжовна Арда, Тунджа и Марица.

Отъ вѣкове съ една и сѣща пѣсень огласягъ плодната тракийска есенъ.

Разказва Тунджа за поля отъ рози и за безкрайни селски коловози.

Мълви рѣката Арда за юнаци, живѣли изъ планинскитѣ букаци.

А третата сестрица съ речъ звѣнлива народна пѣсень въ Тракия разлива.

Шуми Марица, плиска брѣговетѣ и въ хоръ запѣватъ птици въ лесоветѣ.

И маршгътъ на победи зашумява на всенародна и безсмъртна слава!

Стефанъ Станчевъ

Георги Райчевъ

ПАНКОВИЯТЪ ГРѢХЪ

Още отъ онзи день, когато Панко изправи стѣлбата подъ стрѣхата на тѣхната кѣща и открадна отъ ластовичето гнѣздо две малки ластовичета, все нѣщо му бѣше чоголно на душата. Затвори ги въ стара клетка, която намѣри на тавана. Скри клетката съ птичетата въ плѣвника и се залови да ги отгледва. Сипваше имъ вода, ловѣше имъ мухи и пеперудки.

Но птичетата едва приемаха храната, слабѣха, не чуруличаха весело и очитѣ имъ бѣха все навънъ.

Тази тайна знаеше само майка му. Увещаваше го да ги пусне на свобода, но той не я слушаше. Най-сетне наближи есенъта. Щъркелитѣ взеха да се виятъ по небето на голѣми ята. Сѣщо и ластовичкитѣ кацаха на дълги редици по жицитѣ и все като че се наговаряха за нѣщо.

— На дългъ пътъ се стѣгатъ! — рече единъ день Панковата майка. — Слушай, Панко, да пуснешъ ластовичета-

та при дружитѣ имъ. Стига си ги мѣчилъ. Ще умратъ тукъ презъ зимата отъ студъ и гладъ. Ластовичка въ клетка не живѣе, чедо.

Подире майка му се засмѣ и му каза, ужъ на шега: — Ти държишъ затворени ластовичетата, а не се боишъ, че майка имъ може да те прокъдне! Ти знаешъ ли, че ластовичката едно време е била млада невѣста. Мѣчила я много злата и свекърва и затова Господъ, за да я спаси, я превърналъ на ластовичка...

— Ехаа! Лѣжешъ! — отвърна ѝ Панко. Но до вечерта въ ума му бѣха все майчинитѣ му думи. Вечеряха, легнаха да спятъ, но Панко дълго не можа да заспи. Въ ума му все се въртѣха майчинитѣ му думи. „— Ба, излѣгала ме е! — повтори си той пакъ. — Хичъ, може ли жена да се превърне на ластовичка!“

Така се насърди той и се приготви да спи. Но въ сѣщия онзи мигъ стори му се,

РОДНА КѢЩА

Родната кѣщурка, извора студень, нося ги въ сърдцето всѣки Божи день.

Стадото ни вакло, Шаро закачливъ, съ който другарувахъ весель и щастливъ.

Образгътъ на мама изтерзанъ и благъ, въ мене той живѣе нѣженъ, милъ и драгъ.

Гдето и да ида все си ти при менъ, родна моя стрѣха, свидень край рождень!

Георги Хрусановъ

ОБЛИЧАЙТЕ СЕ ДОБРЕ!

Есенъта пристигна. Заедно съ изобилието на плодове, които тя носи, идватъ и студенитъ влажни дни. Вѣтрове почватъ да брулятъ пѣстритъ листа по дърветата. Сѣщия този вѣтъръ обича да пощипва нослетата на децата, да се свира подъ дрешкитѣ имъ и да изстудява тѣлата имъ. А децата свичналия отъ лѣтнитѣ горещини да ходятъ леко облѣчени, се свиватъ, потреперватъ, но не се сѣщатъ да облѣкатъ дебелитѣ си дрехи.

Съ промѣната на температурата на въздуха, трѣбва да се промѣни и облѣклото. Босото ходене и съвсемъ кѣситѣ чорапи, да се замѣнятъ съ цѣли или три четвърти чорапи. Краката да се пазятъ винаги сухи и топли, защото при мокри крака най-лесно се простива. Сутринъ и вечеръ трѣбва да се облицатъ вълнени пуловери, които да могатъ лесно да се събличатъ на обѣдъ, когато слънцето е силно и времето топло.

Така за децата топло и дебело облѣчени, игритѣ сѣ приятни, уроцитѣ по-лесно се учатъ и храната е по-вкусна.

както че видѣ какъ вратата се отвори и въ стаята влѣзоха две голѣми черни сѣнки. Докато се опомни, ето че и стаята свѣтна като денемъ и надъ него се надвесиха две черни, страшни сѣщества — наполовина хора, наполовина птици. Като че ли бѣха два голѣми черни гарвана! Въ ржцетѣ имъ лѣщѣше по едно дълго, остро копие.

Панко се огледа, ала наоколо нѣмаше никого — ни баща му, ни майка му, ни помалкитѣ. Опита се да извика, но гърлото му се бѣше схванало. А гарванитѣ-човѣци се наведоха още по-ниско надъ него.

— Гра! Гра! Гра! — Панко, ставай! Ставай! — викна му единиятъ.

—Гра! Гра! Гра! Бързо! Бързо! — грозно повтори и другиятъ. — Хайде, при Великия сѣдникъ ще те водимъ!... Бързо! Бързо! Гра!

Панко се сви въ леглото.

—Азъ... азъ... не искамъ... — промълви той, разтреперень.

— Гра! Гра! Ха! Ха! Ха — изсмѣха се чудовищата. — Не искашъ ли?! — И той сѣти

МАЛКАТА ГРОЗДОБЕРАЧКА

Картина отъ Д. Друмевъ

Вижте ме каква съмъ весела, засмѣна, тичамъ и помагамъ на баба — отмѣна.

Нѣмала съмъ сили, — казва батко Петьо! Божичко ле, мили, трови ми сърдцето!

Кошницитѣ пълни кой безъ мѣжа носи? — Дѣдо катъ ме зърнѣлъ тичалъ да помогне.

Ами кой помага на разнитѣ пѣсни сами да излизатъ отъ моитѣ устни?

На васъ ще разкрия чудната си тайна: въ гроздето се крие тази сила трайна!

Радка Станимирова

какъ дветѣ хладни копия допрѣха до гърдитѣ му. — Гра! Гра! Бързо! Бързо!

Панко скочи и трѣгна навънъ съ отмалѣли крака.

Тѣ прекосиха двора. Панко напредъ, а двамата, съ копията, задъ него. Минаха покрай обора, стигнаха до голѣма врата и влѣзоха. Отначало той помисли, че влизатъ въ тѣхния плѣвникъ. Но като се взрѣ, разбра, че сѣ въ дълбока пещера и че на дъното чакатъ други, още по-чудни сѣщества. Приближиха. Панко видѣ нѣщо като тронъ и че върху него сѣди нѣкой прегърбенъ и наметнатъ съ пѣстро намѣтало, като че ли отъ орлова перушина.

— Пиуу! Га! Га! Доведохте ли го? — попита дебелъ гласъ, откъмъ трона.

— Гра! Гра! Този е, Велики сѣднико.

— Пиуу! Пиуу! Този ли е, майко? — попита гърбовото сѣщество, като се изви надъ него.

Панко сѣщо погледна натагъкъ и се смая. Той забеляза едва сега, че тамъ стоятъ други шестъ сѣщества, още по-

чудни. Тѣ бѣха две голѣми и четири по-малки. Всички бѣха еднакви. Стояха прави и неподвижни. Тѣ приличаха на забулени туркини. Лица не се виждаха. Облѣчени бѣха отдолу съ снѣжно-бѣли дрехи, а отгоре, отъ главата до краката ги покриваше дълга черна дреха, като фередже.

— Чивикъ! Чивикъ! Чивикъ! — отвърна едно отъ голѣмитѣ. — Този е, Велики сѣднико. Той открадна дветѣ ми сладки дечица и ги крие, затворени въ клетка. Ние живѣемъ у дома му. Тамъ е кѣщата ни. Ние пазимъ бобовитѣ имъ вейки и зеленчука отъ вредни бубулечки. Служимъ имъ въ полето, а той иска утре да разтури кѣщата ни... Сѣди го, Велики сѣдникче! Осѣди го!

— Пиуу! Пиуу! Нека така бѣде, майко! Осѣждамъ го! — викна гърбавиятъ. — Водете го, мои черни врани! Водете го и изкълвате носа му и уши-тъ...

— Гра! Гра! Гра! — викнаха стрѣвно птицо-човѣцитѣ и грабнаха Панка. Но той се изтрѣгна отъ остритѣ имъ нок-